

Påskelørdag 11. 4

Et stort rundt ur i et stort hav. Uret er sådan et, man ser på stationer og i det offentlige rum. Et ur med en rund skive, store tal og minut og timeviser. Uret er placeret i et stort hav og er ved at synke ned i det. På den store viser står en mand og ser havet nærme sig samtidigt med, at den store viser også bevæger sig ned mod havet.

Pointen er klar: Et memento mori, et husk du skal dø. Mennesket på det store hav og uret: mennesket lever i verden lever et liv i tiden.

På det fotografiske museum i Stockholm, så jeg i begyndelsen af februar måned dette billede på én fotoudstilling af den unge svenske fotograf Erik Johanson. Hans billeder gjorde indtryk

<https://www.erikjo.com/>;

Hvad imidlertid slog mig netop i dette billede er den nøgternhed, der præger manden, der ser havet og dybet nærme sig. Han kigger ned i vandet, og spænder samtidigt kroppen, tænker, hvad gør jeg nu?

Og billedet tegner ikke en dystopi, et skrækscenarie, men det understreger snarere det menneskelige vilkår. Fotoets titel er da også Lifetime.

⌘

Den samme nøgternhed præger dagen i dag, påskelørdag. Jeg har gennem mange år inspireret af den ortodokse kirkes fejring holdt påskelørdags gudstjeneste kl. 22.00 – de sidste år her i Ribe Domkirke. Og jeg har det som salmedigteren K.L. Aastrup: det er en særlig dag, hvor både det menneskelige vilkår og det kristne håb træder så tydeligt frem.

Påskelørdag er dagen efter Jesu død på korset og inden påskemorgen, hvor Jesus opstår fra de døde. En mand ved navn Josef af Arimethea gik efter Jesu henrettelse til den romerske leder Pilatus og fik af ham tilladelse til at begrave Jesus. Josef af Arimethea fik med hjælp lagt den døde i en grav, egentlig den grav, han havde tænkt, han selv skulle begravnes i

engang. Han gav Jesus en ordentlig begravelse. Og, fortælles det, romerne fik efter forespørgsel fra det jødiske præsteskab sat vagter ved graven.

Det er de få og enkle begivenheder påskelørdag. Når dagen så har så stor en betydning, så skyldes det ikke mindst den ortodokse kirkes fejring påskemat og de stærke udfoldelser i gamle salmer og kristne fortællinger om Jesu nedfart til dødsriget mellem langfredag og påskemorgen.

Jesus bryder dødsrigets porte, bryder med dødens og satans magt og løfter menneskene op fra dybet og frem i lyset.

Grundtvig har om nogen skrevet salmer, gendigtninger af denne dramatiske rejse og Kristi sejr over død og djævel, som f.eks. i den lange salme / *kvæld blev der banket på helvedets port.*

Jeg holder af disse kraftfulde fortællinger fra den rige kristne traditioner, de vækker håb og mod, men først og fremmest er det netop dagens dobbelte præg af

det nøgterne, realistiske og så det håbefulde, som giver dagen en særlig eksistentiel nerve.

Mit vilkår som menneske kender jeg. Vi står der på urets skive, ser ned i dybet, men vi har samtidig al god grund til at håbe – for det bliver påske. Eller som titlen på en anden af Erik Johansons billeder lyder: Don't worry.

Kristus er opstanden. Han er sandelig opstanden.